

AF: CAMILLA NISSEN TOFTDAL
 FOTO: NICKLAS GULLBERG

På akkord med knogleskørhed

Patrick starter kl. 6.00 og er færdig kl. 14.00. Der er fire pauser, og ellers er det fuld skrue, så snart klokken ringer. Efter tre rygbrud sidste år er han tilbage på fuld tid i jobbet som slagteriarbejder. Mens han skærer grise op, laver han små træningsøvelser.

Det er et afsluttet kapitel, siger Patrick kort efter, han har taget imod i døren, og inden han rigtig har taget hul på historien. "En dag var jeg ude på en minilæseser. Kommunen havde lige klippet grøftekanter, men jeg kunne ikke længere dufte græsset. Og da vidste jeg, at jeg skulle arbejde med noget andet", fortæller han.

Patrick Andersen er vokset op på et landbrug, er uddannet landmand og har arbejdet som driftsleder og senere været gårdejer. I 2011 afviklede han sin gård, og han bor i dag i landlige omgivelser på et gammelt husmandssted uden for Årsballe på Bornholm sammen med sin kæreste. Indkørslen til husmandsstedet er snorlige, gruset er revet og hortensiaerne har stadig lidt af sommerens glød tilbage. Her er hænder, der får ting til at gro. Her er hænder, der tager fat.

Det kom slagteriet for øre, at Patrick ville skifte erhverv. De ringede ham op og tilbød ham en stilling, og siden har han været slagteriarbejder. Før var grisene levende, nu er de døde, og Patrick skærer 330 af dem op i timen.

Har jeg slagtet min sidste gris?

En lørdag i marts sidste år brækkede Patrick ryggen, mens han var i gang med at fælde træer:

"Jeg skulle lige skære den sidste gren af, og det har jeg gjort hundrede gange før. Og så ved jeg ikke, hvad der skete, men jeg faldt ned af stigen. Stigen blev stående," fortæller han.

Patrick peger ned mod naboens ejendom med både jord og skov til. Det var dér i skoven, lidt nedenfor bakken, at han fik tre brud på rygsøjlen.

"Jeg lå og kiggede op i himlen og tænkte 'Fuck, hvad sker der nu? Kommer jeg på arbejde igen? Har jeg slagtet min sidste gris?'"

"Jeg havde selvfølgelig ikke telefon med den dag. Så jeg begyndte at gå op ad bakken mod huset, men måtte lægge mig ned på vejen. Dagen efter blev jeg indlagt, og der kom en fysioterapeut. Han sagde: 'Jeg tror godt, vi kan få dig op, og jeg tror, du kan få et rimelig godt liv, men det kræver en masse genoptræning, og det starter nu'," fortæller Patrick.

Langsom udredning

Tre dage senere fik Patrick liggende transport hjem til en gårdsplads fuld af hjælpemidler, men ved kontrol på sygehuset tre måneder senere var Patrick meget længere fremme i genoptræningen, end lægerne havde forventet.

"Jeg fandt ud af, at når jeg kom op at gå, så var det meget bedre. Det har jeg holdt fast i siden. Og så har det været et spørgsmål om at stole på dygtigheden hos de mennesker, jeg møder," siger han.

Tre-fire læger havde set på Patricks rygbrud, før man besluttede at sende ham til udredning for knogleskørhed, og

OM PATRICK ANDERSEN

54 år

Bor i skønne omgivelser uden for Årsballe på Bornholm med sin skolekæreste, Berit

Uddannet landmand

Arbejder fuld tid som slagteriarbejder på Danish Crown i Rønne

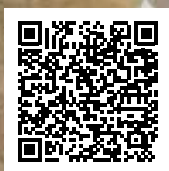
Brækkede ryggen i marts 2022

Fik konstateret knogleskørhed i november 2022 og får knogleopbyggende medicin

Valgt ind som suppleant i bestyrelsen for Lokalafdeling Bornholm i marts 2023

Se Patrick fortælle sin historie her

”At sidde på en stol ville i min verden være en dødsdom, også selvom man har fået bevilget en fin stol fra kommunen.”

der gik syv måneder, før Patrick sad med svaret på sin DXA-scanning, alene i stuen en torsdag aften.

”Jeg kom faktisk til at græde lidt og følte mig meget alene. ’Osteoporose’, hvad fanden i helvede er det? Jeg slog det op på mobilen og kom ind på Osteoporoseforeningens hjemmeside, og jeg læste og læste og læste. Jeg fik de svar, jeg søgte, og jeg gik faktisk i seng med ro i sindet. Jeg tror, jeg meldte mig ind i foreningen samme dag,” siger han.

Patrick gik til generalforsamling i foreningen nogle måneder senere og blev valgt ind som suppleant i bestyrelsen.

”Det var grænseoverskridende at komme derud med 80-90 kvinder og én mand foruden mig selv. Men den glæde og snak, der var blandt de mennesker, gav mig håb, og jeg gik høj hjem den aften. Jeg tænkte ’det skal sgu nok gå’,” fortæller Patrick.

”Så ret dig dog ud”

’Hvad fanden er dét?’, var også responsen fra Patricks leder på slagteriet, da han

dagen efter fortalte, at han havde fået konstateret osteoporose. Patrick forklarede nøjternt, hvad det er.

”Det skulle bare meldes ud. Jeg tror ikke, at mænd forholder sig til det. Dem, der er tæt på mig, sank lige en ekstra gang, da jeg fortalte dem, hvad det er. Fuck, kan man også få dét, tænkte de.”

De tre rygbrud har ændret Patricks kropsholdning, og han har mistet højde. Men når en kollega siger ”så ret dig dog ud”, griner Patrick. Han kan godt lide den ligefremme facon på slagteriet. Det hårde sprog, og at man siger tingene, som de er. Samtidig er kollegerne stærke sammen. Man passer på hinanden og hjælper, når det er svært. Sammenholdet med kollegerne er noget af det, han sætter allermost pris på ved sit arbejde.

Arbejdet er træning

Knap ni måneder gik der, fra Patrick kunne gå 50 meter ad gangen, og indtil han var tilbage på fuld tid på slagteriet. Selv siger han, at det er ufatteligt, hvad

man kan udrette, når kommunen, lægen, arbejdspladsen og én selv er med i det.

Patrick står i opskæringen på slagteriet, og i løbet af en arbejdsdag flytter han sig fire gange mellem 3-4 pladser. Det gør hans kolleger også. Han ser på sit hårde fysiske arbejde som en form for træning. Når han skærer grise op, laver han samtidig små øvelser.

”Jeg spænder i underlivet og vrikker lidt med kroppen. Og når jeg er i udligningsrummet, skubber jeg tre grise fremad 20 meter, og på vejen tilbage løsner jeg i skuldrene med cirkelbevægelser. Vi har fået en fysioterapeut på arbejdspladsen, og hende er jeg tilknyttet. Vi taler om de træningsprogrammer, jeg har fra kommunen. Dem har jeg holdt fast i”, fortæller Patrick.

”Jeg laver øvelserne, fordi jeg har lært, at det gør godt, og fordi jeg kan mærke det. Og jeg bruger alle de hjælpemidler, slagteriet giver os. Det, fysioterapeuten sagde til mig på sygehuset, indprentede sig i min pandebrask. At det er træning og genoptræning resten af livet. Og i dag føles det bare naturligt. At sidde på en stol ville i min verden være en dødsdom, også selvom man har fået bevilget en fin stol fra kommunen,” siger Patrick.

Revurderer indimellem

Jobbet holder smerterne i skak, men hvor længe kroppen kan holde til det, vil Patrick revurdere indimellem sammen med sin kæreste. Han tænker på fremtiden, for han ved, at han skal være på arbejdsmarkedet i mange år endnu, men det optager ham ikke hele tiden.

”Når den knogleopbyggende behandling, jeg får nu, er slut, skal vi se, hvordan min ryg ser ud. Før jeg fik konstateret knogleskørhed, var jeg i kort periode ansat på levnedsmiddelkontrollen, og der stod jeg stille og kiggede på grisene. Det var fandme ikke rart. Min krop er født til bevægelse, og jeg har ingen problemer i at følge med i tempoet. Jeg kan mærke, at det er godt, at jeg holder mig i gang. Hvorfor skulle man så stoppe?” afslutter Patrick Andersen. ●

”Jeg tror ikke, at mænd forholder sig til det. Dem, der er tæt på mig, sank lige en ekstra gang, da jeg fortalte dem, hvad det er. Fuck, kan man også få dét, tænkte de.”

Brændestablen er mit fitnesscenter, fortæller Patrick Andersen. Her skærer han op i sit eget tempo, og han tager gerne pauser, hvor han sidder og kigger ud over markerne. På landbrugsskolen lærte han, hvordan man hugger brænde på den ergonomisk rigtige måde.